

DR. KIRÁLYI ERNŐ:

AZ ERDÉSZET ÉS AZ ELSŐDLEGES FAIPAR IRÁNYÍTÁSA

Társadalmi-gazdasági fejlődésünk jelen időszakában társadalmunk egyik alapvető szükséglete a szervezés és irányítás rendszerének tökéletesítése. Az irányítási funkcióknak nagy jelentőséget ad a tudományos-technikai forradalom, amelynek egyik leglényegesebb következménye a tudomány társadalmi szerepének ugrásszerű megnövekedése.

A történelmi materializmus felfogása szerint a műszaki fejlődés meghatározó szereppel bír a gazdaság növekedésében, a gazdaság szerkezetének változásában és a gazdálkodás konkrét rendjének alakításában. A műszaki fejlődésnek és a gazdaságirányítás rendjének kölcsönhatása közismert: a termelőerők folytonos változása folyamatos változásokat idéz elő a termelési viszonyokban. A termelési viszonyok konkrét megjelenési formáiban előidézett jelentősebb változások *gazdaságpolitikailag* is fontos változások, amelyeket a tudománynak és a gyakorlati gazdaságpolitikának fel kell tárnia. Megismerésük nemcsak a valóság jobb megértéséhez szükséges, hanem szocialista társadalmi viszonyaink között tervszerű, tudományos átalakításukhoz is. Ebben pedig *meghatározó a szerepe a gazdaság irányításának*. A gazdaságirányítás a gazdaságpolitikai célok megvalósítója s lényegesen három, egymással szorosan összefüggő feladatot lát el:

1. a gazdasági folyamatok figyelemmel kísérését, különösen azok *tervszerűségére*;
2. az állami döntések végrehajtásának ellenőrzését;
3. álláspontot alakít ki a gazdasági folyamatok befolyásolásának további teendőire vonatkozóan.

Törvényszerű, hogy a tervidőszakokban a gazdasági folyamatok egyik vagy másik eleme előtérbe kerül. A kedvezőnek vagy kritikusanak ítélt gazdasági folyamatok minősítése mellett lehetőség van a szükséges intézkedések vagy elgondolások valóra váltására.

A gazdasági folyamatok tervszerűségének ellenőrzése és irányítása a *gazdasági irányító szervek feladata*, beleértve a központi tervező szerveket, a funkcionális és ágazati minisztériumokat egyaránt. Hazánkban a gazdaság központi irányítása az irányítási tevékenységet három alapformában érvényesíti, mégpedig

- a kormányzati irányítás,
- a funkcionális irányítás és
- ágazati irányítás formájában.

Az első tulajdonképpen az államhatalom Minisztertanácson keresztül érvényesített gazdasági irányító tevékenységét, a második külön e célra létesített funkcionális gazdaságirányító szervek (OT, PM, MűM, OAÁH stb.) tevékenységét jelenti.

Mielőtt előadásom fő kérdésére, az ágazati, ezen belül az erdészeti és faipari ágazati irányítás problémáinak néhány vonatkozására rátérnék, engedjék meg, hogy néhány szót ejtsek ennek a kérdésnek jogi és közgazdasági vonatkozásairól.

Jogi szempontból az ágazati irányítás a következő tevékenységi köröket foglalja magában:

- szakigazgatási (hatósági) tevékenységek,
- felügyeleti tevékenység az ágazati irányítószervhez közvetlenül rendelt szervezetek felett,
- szakmai irányítás a szakterület valamennyi szervezetére kiterjedő hatáskörrel.

Ezek közül a tevékenységek közül tulajdonképpen csak a szakigazgatási tevékenység leírása tekinthető szabatosnak. Ezt a funkciót az ágazati irányító szerv úgy látja el, ahogyan ezt számára a tételes jogszabályok előírják.

A felügyelet körébe tartozó irányítás már több problémát vet fel. Ez a felügyelet gyakran eltér a valódi felügyeleti tevékenységtől (közegészségügy, munkavédelem stb.), mert a gyakorlatban nagyon gyakran közvetlen irányítást takar. Ez azért probléma, mert a felügyelet nem az irányítással, hanem az állami ellenőrzéssel rokon fogalom. Mint utaltam rá, a gyakorlatban az ágazati vezetés a vállalati vezetők felett gyakorolt munkáltatói jogokon keresztül sokszor felügyeleti-irányító tevékenységet végez. A munkáltatói jogok gyakorlása pedig már funkcionális feladat.

A közgazdaságtan az ágazati irányítás kérdéseit az állam gazdasági irányító szerepével összefüggésben vizsgálja. Szól ugyan a közvetett és közvetlen állami irányításról, de az utóbbit csak a közvetett irányítással való összetételben taglalja. Az állami irányítás módját — a szabályozók kialakításán túlmenően — csak vázlatosan határozza meg. Talán erre vezethető vissza, hogy az új gazdaságirányítási rendszer bevezetése idején született kormányrendeletek az ágazati miniszterek részére a tulajdonosi jogoknak csupán az alapítással, átszervezéssel, vezetői kinevezéssel — leválasztási joggal és az ellenőrzéssel kapcsolatos részét ruházták.

Azt hiszem, hogy ezek a nagyon vázlatosan ismertetett problémák is kellően rávilágítanak a vállalatok makroszintű igazgatásának problémáira és ellentmondásaira. *A szervezélmélet még túlságosan fiatal tudomány* ahhoz, hogy részleteiben is kidolgozott, hatékony rendszert produkáljon, így az ágazati irányítás szervezethez és hatékonysága még országosan sok kívánnivalót hagy maga után.

Az ágazati meghatározásával kapcsolatban fel kell vetni az ún. ágazati blokk ágazati elhatárolását. Az *erdőgazdálkodás* (termelés és szolgáltatás) a mezőgazdasági és erdőgazdálkodási népgazdasági ág része, — ágazati irányítás szempontjából egyértelműen meghatározott. A termelőeszköz és készletező nagykereskedelem (ERDÉRT) a kereskedelmi ág része. *A ffeldolgozóipar* egyértelműen ipari ág. Ma ugyan a *könnyűipari ágazat* része, de most dolgozunk azon, hogy elsődleges és másodlagos faipari ágazattá váljon és az elsődleges faipar a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium ágazati irányítása alá tartozzon.

Az irányítási gondokhoz ágazatunkban még egy olyan speciális gond is társul, mint az ágazat többszektorúsága. Az ország erdeinek csupán 73%-a állami tu-

lajdon, 26⁰/₀-a a szövetkezeti, 1⁰/₀-a a magánszektorhoz tartozik. Hogy a kép még színesebb legyen, az állami szektor is megosztott, mert jelentős az állami gazdaságok, a vízügyi és az egyéb állami intézmények által kezelt erdők mennyisége is.

A szocialista termelési viszonyok megadják a lehetőségét annak, hogy a társadalom a termelőerőket és a gazdasági mechanizmust céljainak megfelelően, tudatosan fejlessze, valamint, hogy az egyes szakaszokra való átmenetet tervszerűen oldja meg. A szocialista termelési viszonyok alapján létrejön a tervgazdálkodás, amely alapvetően a gazdasági fejlődés tervszerűségében fejeződik ki és az állami gazdaságirányítási rendszer útján valósul meg.

Az erdőgazdálkodás és az elsődleges faipar területén (továbbiakban összevontan a fagazdasági ágazat kifejezést használom) a gazdasági fejlődés tervszerűségét, ezzel a gazdaságirányítást is szolgáló eszközök a következők:

- a fagazdasági tervezés és a fagazdasági tervek,
- a fagazdaság intézményi és szervezeti rendje,
- a fagazdaság jogi szabályozása és jogrendje.

A fagazdasági tervezés és a fagazdasági tervek

A népgazdasági tervezéshez hasonlóan ágazatunkban a különböző időtartalmú tervek *egységes rendszert* alkotnak. Az időhorizontot tekintve a tervek három fajtája alakult ki. Az ágazat rendelkezik egy 1975—1990-ig szóló 15 éves fejlesztési, termelési koncepcióval. Ez tartalmazza a termelés és fogyasztás fő arányait és ütemét, a fejlesztés anyagi és munkaerő feltételeit és előrejelez bizonyos minőségi, hatékonysági kritériumokat. *Középtávú tervünk*, az V. ötéves terv időszakára készített tervek nemcsak országosan, hanem vállalati szinten is rendelkezésre állnak. A *rövidtávú, éves terv* népgazdasági szinten a kormány, ágazati szinten az ágazatot irányító szerv, vállalatin pedig a vállalat operatív intézkedési-cselekvési terve. A tervek között kölcsönösségi elv érvényesül: alkalmazkodunk egymáshoz, korrigáljuk egymást.

A tervezés kapcsán meg kell említeni, hogy az erdő, mint pótolható, bővíthető, de elpazarolható természeti kincs, sajátos, általában 10 évre szóló erdőgazdasági üzemtervvel is rendelkezik, amely mind a tartamos, mind a bővítettén újratermelés elvén álló, korszerű erdőgazdálkodás követelményeinek megfelelően.

A tervezést már a következő 5 éves tervidőszakot illetően tovább kell fejleszteni erdőgazdasági tájaknak, gazdasági régióknak megfelelően, amelyben a fakitermelési és fahasználati lehetőségek, továbbá egyéb input-ok és output-ok számbavételnek. Ilyen előzetes számítások alapján máris kiderült, hogy 1985-ben számottevő — mintegy 130 000 m³ — fakibocsátási képességgel csak a Mátra- és Bükkvidék erdőgazdasági táj rendelkezik.

A gazdasági hatékonysági követelmények a jövőt illetően a faiparban még jobban előtérbe helyezik a területi kapcsolatok fejlesztését, a területi integrálódást az erdőgazdaság és a faipar, az erdőgazdaság és a vegyipar között.

A regionális tervezés továbbfejlesztése révén jutunk el, abból vezetjük le a kisebb területi egységek viszonylag komplex, elsősorban „*faanyaghasználat*”-centrikus tervezését. Csak így és csak ezáltal biztosítható, hogy a társadalom erőforrásait, elsősorban faanyagfeldolgozást illetően *hatékonyan vezéreljük*. Amíg 1950—1975 közötti időszak stratégiai jellegű feladata az élőfakészlet, a nyersanyagbázis megteremtése volt, addig a ma és a következő időszak stratégiai feladatává — az erdőterület további növelése mellett a favagyron okszerű, minél nemesítettebb hasznosítása, az ipari feldolgozás erőteljes fokozása vált.

Az intézményi és a szervezeti rendszer

Népgazdasági szinten az *intézményi rendszer*hez tartoznak a gazdaságirányítás állami szervei, főleg a központi irányítás funkcionális és ágazati egységei, de a bankrendszer is. A *szervezeti rendszert* döntően a gazdálkodás alapegységei, a vállalatok és a szövetkezetek alkotják. A fagzdasági ágazat *intézményi rendszere* a közelmúltban került korszerűsítésre, illetve korszerűsítése — leg-
alábbis ami a szervezeti kereteket illeti — április 1-ével nyert befejezést.

1979. január 1-ével a *MÉM Erdészeti és Faipari Hivatal* — mint a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztérium sajátos, egyrészt szakágazati, másrészt funkcionális, tehát összességében komplex feladatot ellátó részlege alakult meg. Hatásköre kiterjed mindazokra az ágazati feladatokra, amelyeket jogszabály az ágazati miniszter kötelességévé (felelősségévé) tesz. (Természetesen azokat kivéve, amelyek kizárólag a minisztert illetik meg, azaz pl. jogalkotás, vállalat alapítása stb.).

A *hivatal irányítja* az erdőgazdálkodás és elsődleges faipar ágazatát. E tevékenysége során gazdaságpolitikai, hatósági és az állam felügyeleti jogköréből folyó feladatokat lát el. A hivatal

- kidolgozza a gazdaságpolitikai döntések meghatározásához szükséges ágazati javaslatokat; koncepciókat alakít ki a hivatalhoz tartozó ágazat fejlesztésére, gondoskodik a népgazdasági követelmények megfelelő érvényrejtetéséről;
- kidolgozza az ágazat éves, középtávú és távlati terveit, fejlesztési koncepcióit, valamint a célok elérését szolgáló közgazdasági és jogi eszközrendszer-reit. Gondoskodik a termeléspolitikai célok és feltételrendszer összhangjáról;
- a népgazdasági igényeknek megfelelően a tudomány és műszaki haladás eredményeinek érvényesítésével meghatározza a termelés és a műszaki fejlesztés irányait és arányait, az ezzel kapcsolatos követelményeket, gondoskodik az ágazat termelési szerkezetének korszerűsítéséről, valamint a technológiák és eljárások fejlesztéséről. Ellátja az ágazat körében a műszaki fejlesztési feladatok irányítását. Gondoskodik arról, hogy az ország valamennyi erdejére rendelkezésre álljanak a hosszútávú erdőgazdasági üzemtervek;
- részt vesz az erdészeti és az elsődleges faipari tudományos kutatás és oktatás szakmai irányításában, fejlesztésében, végzi a Minisztérium nemzetközi együttműködéséből a szakterületét érintő feladatokat;
- megtervezi és előterjeszti az erdőgazdálkodás és az elsődleges faipar részére rendelkezésre bocsátott pénzügyi eszközök szektorális és területi elosztását, kezeli az erdőfenntartási alapokat és ellenőrzi azok felhasználását. Kidolgozza és szervezi az ágazat vertikális és szektorok közötti gazdasági együttműködését, gondoskodik az ágazat szervezetéről, fejlesztéséről.

Mindezeket a feladatokat úgy kell megvalósítania, hogy egyszerre kell növelni a központi irányítás hatékonyságát és a vállalati önállóságot.

Mind a szövetkezetek, mind pedig az állam gazdasági vállalkozásaiként működő állami vállalatok önállóságát magas szintű jogszabályok biztosítják (szövetkezeti törvény, vállalati törvény, polgári törvénykönyv stb.). A hivatal tehát az ágazati irányítás során a népgazdasági tervekben meghatározott célok érvényesülését *elsősorban a gazdasági szabályozórendszer és a hatósági előírások útján biztosítja*. Emellett a *felügyelete alá tartozó gazdálkodó szervezetek* vonatkozásában rendelkezik olyan további eszköztárral, amely a vállalati tevékenységet a *központilag elvárt irányba tereli*. Ezek közül a legfontosabbak:

- a vállalatok komplex ellenőrzése és értékelése, terveik felülvizsgálata,

- a magasabb vezetőállású dolgozók anyagi érdekeltségének megállapítása, irányukban a munkáltatói jog gyakorlása,
- javaslattevel vállalatok alapítására, összevonására, eszközeik átcsoportosítására, szűk körben meghatározott tevékenységre való utasítására stb.

Az erdőgazdálkodás és elsődleges faipar ágazati irányításában sajátos helyet foglalnak el az erdőrendezőségekből alakult *erdőfelügyelőségek*. A 10 erdőfelügyelőség — az igazgatási, ellenőrzési, elsőfokú hatósági feladatköre mellett — részt vesz működési területén az erdő- és faanyaggazdálkodás területi koordinálásában is. E feladatkörében különösen:

- ellenőrzi a faanyag megtermelését,
- figyelemmel kíséri területén a belső ellátást és a gazdálkodó szervezeteknek javaslatot tesz a kitermelt faanyag racionális hasznosítására,
- figyelemmel kíséri az osztársadalmi-ágazati érdekek területi érvényrejtését, illetőleg intézkedéseket kezdeményez ezek sérelme esetén,
- az erdő- és vadgazdálkodási üzemtervek ellenőrzésével gondoskodik a gazdálkodás összhangjának erősítéséről.

Az erdőfelügyelőségek *gazdaságszervező funkciójukat* tekintve tulajdonképpen az állami irányítás „helyi szervei”, vagyis ma még nem kikristályosodott eszközeivel (koordinatív, értékelő, javaslattevő) közvetíteni törekuszenek az optimális fahasznosítás, faforgalmazás stb. társadalmilag elsődleges céljainak irányába. E tevékenységük — a rájuk vonatkozó jogszabályok, továbbá a Hivatal útján — központilag irányított.

Az ágazati irányítás és a területi felelősség kapcsolata

A hatékony állami irányítás nem nélkülözheti a tanácsok aktív szerepét a gazdálkodás szervezése, és helyes irányba terelése tekintetében. A központi állami célok megvalósítása a tanácsoknak alkotmányos kötelessége. Célszerű lenne tehát, hogy a megyei tanács a tételes jogszabályokban meghatározott feladatain túlmenően

- fokozott társadalmi-politikai háttérrel biztosítson az ágazati központi célkitűzések helyi megvalósításának,
- politikai felvilágosító munkával támogassa a társadalmi-ágazati érdekeket,
- a megyei viszonyok és adottságok legjobb ismeretében (munkaerő- és kommunális ellátottság, infrastruktúra stb.) vállaljon kezdeményező szerepet az erdőgazdálkodás és elsődleges faipar korszerűsítésében, az e tevékenységet folytató és különböző szektorhoz tartozó megyei gazdálkodó szervezetek munkájának összehangolásában, az esetleges csoportérdek-ellentmondások feloldásában.

A fentebb vázolt feladat megvalósítása egyébként ma is a tanácsok munkájának szerves részét képezi. Szükségesnek véljük azonban e tevékenységnek olyan szervezett keretet adni, amely a napi munkakapcsolaton túlmenően, az eddiginél jobban biztosítaná a tervszerűséget, a folyamatosságot, kiküszöbölne az esetlegességet és végül — de nem utolsósorban — elősegítené a partnerek közötti kölcsönös bizalmat, szolgálná az álláspontok jobb megismerését.

Az előadottak alapján célszerű a megyei szakigazgatási határoknak megfelelően létrehozni a tanácsok által vezetett testületi szervet, a Megyei Fagazdasági Bizottságot. Feladata különösen:

- figyelemmel kíséri a népgazdasági tervből a megyére háruló ágazati feladatok megvalósítását, javaslatot tesz a végrehajtást elősegítő műszaki-fejlesztési, gazdasági-szervezési megoldásokra,

- javaslatot tesz a belföldi alapanyag-ellátás ütemessé tételére, a szállítások koordinálására,
- tevékenyen elősegíti a szektorok közötti együttműködés kibontakozását,
- mozgósítja a résztvevőket az esetleges rendkívüli feladatok (tűzifaellátás, gyümölcsláda stb.) megoldására,
- javaslatot tesz az ágazatot érintő célcsoportos beruházási keret felhasználására.

A Bizottság a megyei tanácsnak erdőgazdálkodási és elsődleges faipari véleményező, javaslattevő szerve.

Az intézményi rendszer előbbieken vázolt gazdasági, tartalmi és szervezeti megoldásai mellett szükséges rámutatni a szervezeti rendszer néhány hiányosságára vagy azok elemeire. Ilyenek:

- A szervezeti rendszer *szervelettel differenciált*. Pl. az 1400 erdővel rendelkező termelőszövetkezet több mint 2/3-a saját szükségletre termelő, csupán 1/3-a jelentősebb árukibocsátó. A vízügyi ágazatban a speciális rendeltetésű véd-erdők gazdasági célú hasznosítása nem képez vállalati érdeket.
- Az ágazat ipari gép- és anyagellátó háttere, továbbá szolgáltató ágazata nem kifejtett.
- A vállalatközi kapcsolatok fejletlenek, integrált termelési, technológiai rendszerek kevésbé kialakultak.

Mindezek következtében a mai időszakban a vállalati, intézményi rendszer és vezetés stabilizálására törekedve a *vállalatközi szervezeti kapcsolatok fejlesztése célszerű*.

A tervszerű gazdasági fejlődésnek, a gazdaságirányításnak harmadik alapvető eszköze a gazdaság jogi szabályozása és jogrendje. Ennek működése elsősorban a következő formákban valósul meg:

- meghatározza a szocialista gazdaság alanyait, azt, hogy milyen intézmények, szervek, szervezetek működhetnek a népgazdaságban,
- elhatárolja a gazdasági döntésekre vonatkozó hatásköröket az egyes vállalatok között (önállóság mértéke, export-import jog),
- meghatározza a gazdasági döntések tartalmát, tilalmakat állít fel, kötelező előírásokat ad,
- meghatározza az áruforgalomban való közlekedés rendjét, a felelősség mértékét stb.

A fagazdasági ágazat vonatkozásában az 1961. évi VII. törvény és az 1970. évi 28. sz. törvényerejű rendelet, valamint a végrehajtásukra kiadott 33/1962. és a 32/1970. kormányzámú rendeletek az alapvető szabályok. Korszerűsítésükhöz a közeljövőben hozzákezdünk.

A tervszerűség három alapvető eszköze szorosan összefügg és a gazdaság fejlesztése ezekre is hat. Ez azonban éppúgy vonatkozik a gazdaságirányítás fejlesztésére is.

Az irányítás és az érdekviszonyok szerepéről, kapcsolatáról — szinte példaszzerűen — néhány szót. Meggyőződésem, hogy ágazatunkban természetileg determinált jellegére tekintettel is az irányítás gyakorlatába be kell venni az *érdekképviselést, az érdekek mozgásának alakítását, az érdekviszonyok állapotának befolyásolását*, hiszen ezáltal méginkább remélhető az emberi cselekvések alakítása, a koordinált együttműködés kimunkálása. A szocialista áru-termelés viszonyai között a vállalati érdek a következők köré összpontosul:

- a szocialista vállalat termelőtevékenységet végez;
- a termelőtevékenységnek célja a társadalmi szükségletek kielégítése;
- a termelőtevékenység indítéka az egyének szükségleteinek kielégítése;
- a szükségletek bővülő körét tevékenysége állandó (intenzív és extenzív) fejlesztésével tudja kielégíteni.

A szocialista vállalati érdek három mozzanata ezek szerint:

- a saját szükséglet kielégítése (jövedelemszerzés),
- a társadalmi szükséglet kielégítése (a termelés révén),
- törekvés a tevékenységek hatékony cseréjére (gazdálkodás).

Ezek jellemzőek a fagazdasági ágazatokban dolgozó vállalatokra is.

Az erdőgazdaság termelési folyamatának tervezésekor — az ipari tervezéssel szemben — három sajátosságot kell figyelembe venni:

- a természeti viszonyoktól való erős függőséget,
- a fa hosszú termelési ciklusát és
- az erdők növekvő környezetvédelmi szerepét.

Mivel a hazai erdők zömét kitevő kemény lombos fafajok esetében a vágás-érettségi kor 80—100 év, a gyorsan növő fafajok esetében is 20—30 év, ezért a bővített újratermelés folyamatos biztosítását szolgáló erdők nevelését nem lehet az azonnali hasznot kívánó, az anyagi érdekeltségi rendszerre alapozott közvetett szabályozások hatására bízni: ebben az esetben hatóságai rendelkezéssel kell előírni a feladatot. Ez teszi szükségessé a vágásterületek kötelező felújításának előírását is.

Az áruterelés viszonyai között az érdek alapvetően érték kategóriákban jelenik meg. A szocialista gazdaságirányítás ezeket a kategóriákat indokolt esetekben (és mértékben) tartósan eltérítheti és — gazdaságpolitikai-szociálpolitikai megfontolásokból — el is kell hogy térítse az értéktől.

A vállalati érdek végtelenül érzékenyen reagál a gazdasági szabályozásra, s amennyiben a vállalati érdekek tömegesen és általánosan szembekerülnek a népgazdasági érdekekkel, az arra vall, hogy a szabályozók előre nem látott (s nem kívánt) hatásokat váltanak ki. A szabályozók tökéletlenségéből adódó lehetőségekkel a vállalatok visszaélhetnek, ügyeskedéssel rövid távon saját érdekükben „használhatják ki” őket. Ilyenkor a vállalat szüklátó körűen jár el. Rosszul ismeri fel érdekét, vélt érdekét követ. Ezzel kárt okozhat a népgazdaságnak, a partner-vállalatainak és a fogyasztóknak. Előbb-utóbb azonban a negatív hatások visszagyűrűznek hozzá. Ezt mindannyian jól tudjuk. A szabályozás és az ösztönzés a gazdaságirányításban nem öncél, nem a vállalatok ellen, hanem a vállalatokért, az egyénekért van: a társadalmi célok megvalósításának eszköze. Mind a népgazdaságnak, mind a vállalatoknak jól felfogott érdeke a vállalati tapasztalatok felhasználása, a vállalatok aktív közreműködése a szabályozó és ösztönző eszközök alakításában.

A fagazdaság ágazati irányításában — amikor a műszaki-technikai haladás felgyorsult és a gazdaság fejlődése az intenzívebb szakaszába lépett, parancsoló szükségyszerűséggé vált a központi irányítás *eszközelemévé* „befogadjuk”, annak *szerves részévé* *tegyük a vállalati érdekképviseletet.*

Az, hogy a gazdasági folyamatok vezérlése-irányítása a népgazdasági terv-célok és a vállalati érdekek összehangolását mennyiben biztosítja, például álljon előttünk az ágazat országos, továbbá az állami erdőgazdaságok és MÉM faipari vállalatok *1979. évi terve:*

Az országos ágazati tervecélok és vállalati tervek

Elvárás beépülése a vállal. tervekbe

	Országosan	MÉM erdőgazd.
Erdőtelepítés első kivitel	92 %	84 %
Erdőfelújítás első kivitel	100 %	80 %
Bruttó fakitermelés	101 %	101 %

A MÉM erdőgazdaság és a MÉM faipar területén

Váll. terv a népgazd.
elvárás %-ában

I. MÉM erdőgazdaság

Erdei fatermékekből	
iparifa	100,8 %
árbevétel	98,5 %
nyereség	99,1 %
beruházás	101,9 %

II. MÉM faipar

árbevétel	100,0 %
nyereség	103,5 %
beruházás	105,7 %

Összességében az állapítható meg, hogy az erdőgazdálkodás és az elsődleges fafeldolgozás vállalati tervei — néhány kivételtől (erdőfelújítás, tűzifaellátás stb.) eltekintve — összhangban állnak a népgazdaság termelési és fejlesztési célkitűzéseivel.

A VI. ötéves terv gazdaságpolitikai céljait és a VI. ötéves tervet az ágazati irányítás rendelkezésére álló tervezési, intézményi és szervezeti, közgazdasági és jogi szabályozórendszer hatékonyabb működtetésével kívánjuk valóráváltani.

